UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

10 päivänä maaliskuuta 2011 *

Asiassa C-51/10 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 1.2.2010,

Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o., kotipaikka Częstochowa (Puola), edustajanaan asianajaja A. von Mühlendahl,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehenään A. Folliard-Monguiral,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Tizzano sekä tuomarit J.-J. Kasel, M. Ilešič (esittelevä tuomari), M. Safjan ja M. Berger,

julkisasiamies: J. Mazák,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 10.11.2010 pidetyssä istunnossa esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. (jäljempänä Technopol) vaatii valituksessaan, että Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-298/06, Agencja Wydawnicza Tehnopol vastaan SMHV (1000), 19.11.2009 antama tuomio (jäljempänä valituksenalainen tuomio) kumotaan; valituksenalaisessa tuomiossa hylättiin valittajan kumoamiskanne sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) neljännen valituslautakunnan 7.8.2006 tekemästä

päätöksestä (asia R 447/2006-4, jäljempänä riidanalainen päätös), joka koskee hakemusta merkin ”1000” rekisteröimiseksi yhteisön tavaramerkiksi.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1) 4 artiklassa, jonka otsikkona on ”Yhteisön tavaramerkin muodostavat merkit”, säädetään seuraavaa:

”Yhteisön tavaramerkkinä voi olla mikä tahansa merkki, joka voidaan esittää graafisesti, erityisesti sanat, henkilönnimet mukaan lukien, kuviot, kirjaimet, numerot taikka tavaroiden tai niiden päällyksen muoto, jos sellaisella merkillä voidaan erottaa yrityksen tavarat tai palvelut muiden yritysten tavaroista tai palveluista.”

3 Mainitun asetuksen 7 artiklassa, jonka otsikkona on ”Ehdottomat hylkäysperusteet”, säädetään seuraavaa:

”1. Seuraavia merkkejä ei rekisteröidä:

– –

b) tavaramerkit, joilta puuttuu erottamiskyky;

c) tavaramerkit, jotka muodostuvat yksinomaan sellaisista merkeistä tai merkinnöistä, joita voidaan elinkeinotoiminnassa käyttää osoittamaan tavaroiden tai palvelujen lajia, laatua, määrää, käyttötarkoitusta, arvoa tai maantieteellistä alkuperää, tavaroiden valmistusajankohtaa tai palvelujen suoritusajankohtaa taikka muita tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia;

– –

3. Edellä 1 kohdan b, c ja d alakohtaa ei sovelleta, jos tavaramerkki on käytössä tullut erottamiskykyiseksi niiden tavaroiden tai palvelujen osalta, joille rekisteröintiä haetaan."

4 Asetuksen N:o 40/94 12 artiklassa, jonka otsikkona on "Yhteisön tavaramerkkiin kohdistuvat rajoitukset", säädetään seuraavaa:

"Yhteisön tavaramerkki ei oikeuta haltijaa kieltämään toista käyttämästä elinkeinotoiminnassa:

– –

b) tavaroiden tai palvelujen lajia, laatua, määrää, käyttötarkoitusta, arvoa tai maantieteellistä alkuperää, tavaroiden valmistusajankohtaa tai palvelujen suoritusajankohtaa taikka muita tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia osoittavia merkintöjä,

– –

jos nämä käyttävät niitä hyvää liiketapaa noudattaen.”

5 Mainitun asetuksen 74 artiklassa, jonka otsikkona on ”Asiasisällön tutkiminen viran puolesta”, säädetään seuraavaa:

”1. Menettelyssä virasto tutkii asiasisällön viran puolesta; rekisteröinnin hylkäämisen suhteellisia perusteita koskevassa menettelyssä tutkimus rajataan seikkoihin, joihin osapuolet ovat vedonneet, ja osapuolten esittämiin vaatimuksiin.

2. Virasto voi olla ottamatta huomioon tosiseikkoja, joihin osapuolet eivät ole vedonneet, tai todiste[ita], joita ei ole esitetty määräajassa.”

6 Asetus N:o 40/94 on kumottu yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 207/2009 (EUVL L 78, s. 1), joka tuli voimaan 13.4.2009. Kun otetaan huomioon tosiseikkojen tapahtuma-aika, käsiteltävään oikeusriitaan sovelletaan kuitenkin edelleen asetusta N:o 40/94.

Asian tausta ja riidanalainen päätös

7 Technopol teki 4.4.2005 SMHV:lle hakemuksen seuraavan merkin rekisteröimiseksi yhteisön tavaramerkiksi:

1 000

8 Tavarat, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan, 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkaan 16, ja ne vastaavat seuraavaa kuvausta: ”Esitteet; aikakauslehdet, mukaan lukien aikakauslehdet, jotka sisältävät sanaristikkoja ja tehtäviä; päivälehdet”.

9 Tutkija hylkäsi hakemuksen 31.1.2006 tekemällään päätöksellä asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan nojalla sillä perusteella, ettei merkki ”1 000” ole erottamiskykyinen ja että se kuvailee kyseisten tavaroiden sisältöä tai muita ominaisuuksia.

10 Technopol teki 31.3.2006 valituksen tutkijan päätöksestä. SMHV:n neljäs valituslautakunta vahvisti tutkijan arvioinnin 7.8.2006 tekemällään päätöksellä.

11 Valituslautakunta katsoi, että merkkiä ”1 000” voitiin käyttää osoittamaan Technopolin julkaisujen sisältöä ja että joka tapauksessa mainittu merkki ei ole erottamiskykyinen, koska kuluttaja katsoo sen mainittujen julkaisujen kehumiseksi eikä lähtöisyysmerkinnäksi.

12 Valituslautakunta totesi riidanalaisen päätöksen 18 ja 19 kohdassa erityisesti seuraavaa:

”18 – – Aikakauslehdet julkaisevat usein luokitteluja, jotka sisältävät erilaisia tietoja.
– – Tällaisissa tapauksissa suositaan pyöreitä lukuja niiden ilmaisuvoiman vuoksi.

19 Lisäksi [tavaroihin], jotka hakemus kattaa, kuuluvat – – julkaisut, jotka sisältävät erilaisia kokoelmia – –. Tällaiset julkaisut sisältävät yleensä myös pyörein luvuin ilmaistun määrän tietoa – –. [Merkkiä ’1 000’] voidaan myös kiistämättä käyttää kuvailevasti erityisesti ’aikakauslehdissä, jotka sisältävät sanaristikkoja ja tehtäviä’, joita varten suojaa on haettu. Kohdeyleisö katsoo kyseisessä julkaisussa olevan [merkin ’1 000’] osoitukseksi siitä, että julkaisu sisältää tarkalleen 1 000 arvoitusta tai tehtävää. Kuten internet-haut ovat osoittaneet, markkinoilla on jo useita tämänkaltaisia tavaroita – –.”

Menettely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

13 Technopol nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 18.10.2006 jättämällään kannekirjelmällä kanteen, jossa se vaati riidanalaisen päätöksen kumoamista.

14 Valittaja vetosi kanteensa tueksi kahteen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen koski asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan rikkomista ja toinen tämän asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista.

15 Technopol esitti ensimmäisen kanneperusteen yhteydessä, ettei merkki ”1 000” ilman muita sanoja ole kuvaileva. Se väitti, ettei kuluttaja voi muodostaa suoraa ja konkreettista yhteyttä mainitun merkin ja kyseisten tavaroiden ominaisuuksien välillä.

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi nämä väitteet ja näin ollen ensimmäisen kanneperusteen. Tähän ratkaisuun johtaneet olennaiset perustelut ovat seuraavat:

”21 Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetut merkit ja merkinnät ovat sellaisia merkkejä ja merkintöjä, joita voidaan kohdeyleisön näkökulmasta katsottuna normaalisti käyttää rekisteröintihakemuksessa tarkoitetun tavaran tai palvelun kuvaamiseen joko suoraan tai mainitsemalla tavaran tai palvelun oleellinen ominaisuus – –.

22 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan merkki on kuvaileva, jos sen ja kyseisten tavaroiden tai palvelujen välillä on olemassa riittävän suora ja konkreettinen yhteys, jotta kohdeyleisö voi heti ja ilman lisäpohdintoja havaita kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen tai jonkin niiden oleellisen ominaisuuden kuvailun – –.

23 Näin ollen merkin kuvailevuutta voidaan arvioida vain suhteessa yhtäältä siihen, miten kohdeyleisö käsittää merkin, ja toisaalta kyseessä oleviin tavaroihin tai palveluihin – –.

24 Käsiteltävässä asiassa kyseessä olevat tavarat ovat esitteitä, aikakauslehtiä, mukaan lukien ne, jotka sisältävät sanaristikkoja ja tehtäviä, sekä päivälehtiä, ja ne on suunnattu suurelle yleisölle, mitä asianosaiset eivät ole riitauttaneet. – –

25 Näin ollen on arvioitava, katsooko tavanomaisesti valistunut sekä kohtuullisen tarkkaavainen ja huolellinen keskivertokuluttaja [merkin ’1000’] ilman lisätietoja rekisteröintihakemuksessa tarkoitettujen tavaroiden jonkin ominaisuuden kuvaukseksi.

26 Tältä osin on todettava kuten [riidanalaisen] päätöksen 18 ja 19 kohdasta ilmenee, että kohdeyleisön kannalta on olemassa suora ja konkreettinen yhteys merkin ’1 000’ ja kyseisten tavaroiden tiettyjen ominaisuuksien välillä. Merkki ’1 000’ nimittäin viittaa määrään, ja kohdeyleisö katsoo sen välittömästi ja ilman lisäpohdintoja kyseisten tavaroiden ominaisuuksien kuvaukseksi, erityisesti sivujen, teosten, tietojen ja kokoelmaan kuuluvien tehtävien määrän kuvaukseksi tai niissä mainittujen erien hierarkkiseksi luokitteluksi. Se seikka, että rekisteröitäväksi haettu tavaramerkki koostuu vain numeroista, ei kyseenalaista tätä päätelmää, sillä – – kohdeyleisö voi tunnistaa helposti puuttuvan osatekijän, koska mielleyhtymä numeron ja kyseisten tavaroiden näiden ominaisuuksien välillä on välitön.

27 Kuten valituslautakunta [riidanalaisen] päätöksen 18 ja 19 kohdassa erityisesti totesi, esitteissä ja aikakauslehdissä julkaistaan usein luokitteluja ja kokoelmia, jolloin niiden sisällön ilmoittamisessa suositaan pyöreitä lukuja, josta valituslautakunta mainitsi esimerkkinä muun muassa ’1 000 kysymystä ja vastausta’. Nämä tosiseikat vahvistavat keskivertokuluttajan havaitsemaa kuvailevaa yhteyttä kyseisten tavaroiden ja [merkin ’1 000’] välillä.

– –

30 Koska [merkin ’1000’] kuvailevuus rekisteröintihakemuksessa mainittujen tavaroiden osalta on todettu, on tutkittava, koostuuko rekisteröitäväksi haettu tavaramerkki pelkästään kuvailevista merkeistä vai sisältääkö se muita osatekijöitä, jotka voisivat estää sen katsomisen kuvailevaksi. – – Käsiteltävässä asiassa sanamerkki ’1 000’ on esitetty ilman mitään osatekijää, joka erottaisi sen määrän ilmoittamista koskevasta tavanomaisesta tavasta ja joka voisi estää sen kuvailevuuden.

31 Kaikesta edellä esitetystä ilmenee, että sanamerkki ’1 000’ kuvaa kyseisten tavaroiden ominaisuuksia, muun muassa sivujen, teosten, tietojen ja kokoelmaan kuuluvien tehtävien määrää tai niiden hierarkkista luokittelua, jotka kohdeyleisö ottaa valinnassaan huomioon ja jotka näin ollen ovat tavaroiden olennaisia ominaisuuksia. – –

32 Tätä päätelmää ei voida horjuttaa kantajan muilla väitteillä – –. Ensiksi väite, jonka mukaan merkin ’1 000’ rekisteröinti ei veisi kolmansilta oikeutta käyttää mainittua numeroa kuvaamaan määriä silloin, kun tämä käyttö ei loukkaa tavaramerkkioikeutta, on hylättävä tehottomana. Tässä väitteessä kantaja viittaa asetuksen N:o 40/94 12 artiklan b alakohdan sisältöön – – tavaramerkin rekisteröinnistä johtuvan yksinoikeuden rajojen osalta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan asetuksen N:o 40/94 12 artiklaan ei nimittäin voida vedota rekisteröintimenettelyssä – –. Tämän artiklan soveltaminen edellyttää sellaisen merkin olemassaoloa, joka on rekisteröity tavaramerkiksi, koska se joko on tullut erottamiskykyiseksi käytössä asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 3 kohdan mukaisesti tai koska se sisältää kuvailevia ja ei-kuvailevia osatekijöitä, mistä ei ole kyse käsiteltävässä asiassa – –. Näin ollen ei voida katsoa, että asetuksen N:o 40/94 12 artiklassa sallittaisiin rekisteröinnin ehdottomien hylkäysperusteiden tutkintaperusteiden lieventäminen.

33 Toiseksi kantajan esittämän sen väitteen osalta, ettei ole tarpeen säilyttää [merkkiä ’1 000’] vapaana kolmansille, koska nelinumeroisten lukujen osalta on olemassa 10 000 mahdollista yhdistelmää, on korostettava, että – – kyseisen tavaramerkin rekisteröinnin epääminen perustuu merkin kuvailevuuteen. Kuvailevuus estää [merkkiä ’1 000’] täyttämästä kaupallisen alkuperän osoittamistehtävän rekisteröintihakemuksessa tarkoitettujen tavaroiden osalta. Näin ollen muiden mahdollisten numeroyhdistelmien olemassaolo on merkityksetöntä rekisteröinnin kannalta. Lisäksi se seikka, että SMHV on rekisteröinyt tavaramerkeiksi merkit

IX ja XD, jotka jättävät kilpailijoiden käyttöön pienemmän määrän mahdollisia numero- ja kirjainyhdistelmiä, on merkityksetön. Valituslautakunnan päätösten laillisuutta on arvioitava ainoastaan asetuksen N:o 40/94 nojalla eikä SMHV:n aikaisemman päätöskäytännön perusteella – –."

17 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi käsiteltävänään olleessa asiassa, että asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädettyä hylkäysperustetta oli sovellettava, se jätti tutkimatta toisen, asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista koskevan kanneperusteen.

Asianosaisten vaatimukset

18 Technopol vaatii, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen ja

– velvoittaa SMHV:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

19 SMHV vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää valituksen ja

– velvoittaa Technopolin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus

20 Technopol vetoaa kahteen valitusperusteeseen. Ensimmäinen valitusperuste koskee asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan rikkomista siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon kaikkia tämän säännöksen soveltamisen kannalta merkityksellisiä arviointiperusteita. Toisessa valitusperusteessa valittaja moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, ettei se ole ottanut huomioon SMHV:n aikaisempaa käytäntöä.

Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan rikkomista

Asianosaisten lausumat

21 Valittaja esittää ensimmäisen valitusperusteensa tueksi muun muassa, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ja erityisesti asiassa C-383/99 P, Procter & Gamble vastaan SMHV, 20.9.2001 annetun tuomion (Kok., s. I-6251) 37 kohdasta

ilmenee, ettei asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa mainitun hylkäysperusteen soveltaminen riipu pelkästään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 21 kohdassa mainitsemasta ”normaaliin käyttöön” liittyvästä arviointiperusteesta vaan myös siitä edellytyksestä, että kyseinen merkki on identtinen niiden tavanomaisten tapojen kanssa, joilla kyseisiä tavaroita tai palveluita tai niiden ominaisuuksia kuvataan. Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti viimeksi mainitun edellytyksen huomioon ottamatta, se laajensi virheellisesti mainitun hylkäysperusteen soveltamisalaa.

22 Valituksenalaisesta tuomiosta puuttuu valittajan mukaan lisäksi toteamukset, joilla pyrittäisiin osoittamaan, että merkin 1 000 käyttö on ”normaalia käyttöä” niiden tavaroiden kuvaamiseksi, joita varten rekisteröintiä on haettu. Esimerkit, joihin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin viittaa valituksenalaisen tuomion 26 ja 27 kohdassa, koskevat numeroiden käyttöä yhdessä muiden termien kanssa. Valituksenalainen tuomio perustuu näin ollen virheelliseen lähtökohtaan, jonka mukaan jokaista merkkiä, joka muodostuu numerosta, käytetään välttämättä kuvailevien tai yleisluonteisten merkintöjen kanssa. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perusti arviointinsa oletuksiin.

23 Lisäksi valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti ottamatta huomioon asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan ja 12 artiklan b alakohdan välisen yhteyden. Kyseinen tuomioistuin rajoitti valituksenalaisen tuomion 32 kohdassa virheellisesti viimeksi mainitun artiklan soveltamisalan sellaisiin tapauksiin, joissa merkki ”on rekisteröity tavaramerkiksi, koska se joko on tullut erottamiskykyiseksi käytössä asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 3 kohdan mukaisesti tai koska se sisältää kuvailevia ja ei-kuvailevia osatekijöitä”.

24 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei valittajan mukaan käsitellyt oikeudellisesti riittävällä tavalla väitettä, jonka mukaan valituslautakunta olisi sivuuttanut sen, ettei merkin ”1 000” säilyttämiselle vapaana ole tarvetta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei nimittäin mainittuun väitteeseen valituksenalaisen tuomion 33 kohdassa antamassaan vastauksessa arvioinut kysymystä asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan taustalla olevasta yleisestä edusta.

25 SMHV väittää aluksi, ettei asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltaminen välttämättä edellytä sitä, että kyseinen merkki on ”tavanomainen tapa” kuvata kyseisten tavaroiden tai palvelujen jotain ominaisuutta. Riittää, että mainittua merkkiä voidaan käyttää kuvaamaan jotain ominaisuutta.

26 SMHV:n mukaan merkki ”1 000” saa välittömästi ajattelemaan kyseisen julkaisun sisältöä, koska se viittaa sivujen tai tietojen määrään. Lisäksi unionin tuomioistuin ei voi tutkia uudelleen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suorittamaa tosiseikkojen arviointia, jonka mukaan yleisö katsoo, että merkki ”1 000” kuvaa mainitun julkaisun sisällön laajuutta.

27 SMHV muistuttaa tämän jälkeen asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan ja tämän asetuksen 12 artiklan b alakohdan välisestä suhteesta, että viimeksi mainittu artikla koskee rekisteröidyn tavaramerkin vaikutusten rajoituksia eikä merkkien kykyä tulla rekisteröidyksi yhteisön tavaramerkeiksi. Näin ollen näiden kahden artiklan välillä ei ole lainkaan sitä vuorovaikutusta, johon valittaja vetoaa.

28 SMHV esittää lopuksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ottanut asiamukaisesti huomioon yleisen edun. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi SMHV:n mukaan perustellusti, ettei ole merkityksellistä, että useat muut numeroista koostuvat merkit pysyvät vapaana ja kilpailijat voivat kuvata niillä tuotteitaan. SMHV muistuttaa tältä osin, että ehdottoman hylkäysperusteen tutkimisen on rajoituttava kyseiseen merkkiin ja sen merkitykseen kyseisten tavaroiden tai palvelujen kannalta.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

29 Aluksi on todettava, että se seikka, että merkki koostuu pelkästään numeroista, ei sellaisenaan estä sen rekisteröimistä tavaramerkiksi.

30 Tämä seuraa yhteisön tavaramerkin osalta asetuksen N:o 40/94 4 artiklasta, jossa säädetään nimenomaisesti, että numerot kuuluvat merkkeihin, jotka voivat muodostaa tavaramerkin.

31 Lisäksi se, että käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan merkin kaltainen merkki muodostuu numeroista, joita ei ole muunneltu graafisesti ja joita rekisteröinnin hakija ei näin ollen ole tyylitellyt luovasti tai taiteellisesti, ei myöskään sellaisenaan estä sitä, että tämä merkki voidaan rekisteröidä tavaramerkiksi (ks. analogisesti yhdestä kirjaimesta koostuvista merkeistä asia C-265/09 P, SMHV v. BORCO-Marken-Import Matthiesen, tuomio 9.9.2010, Kok., s. I-8265, 38 kohta).

32 Kuten myös asetuksen N:o 40/94 4 artiklasta ilmenee, merkin rekisteröiminen tavaramerkiksi edellyttää kuitenkin sitä, että merkillä voidaan erottaa yrityksen tavarat tai palvelut muiden yritysten tavaroista tai palveluista.

33 Merkiltä, joka on niiden tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten sen rekisteröintiä tavaramerkiksi on haettu, kuvaileva asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla, puuttuu näiden tavaroiden ja palvelujen osalta erottamiskyky, ellei 7 artiklan 3 kohdan soveltamisesta muuta johdu (ks. analogisesti jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21.12.1988 annetun ensimmäinen neuvoston direktiivin 89/104/ETY (EYVL 1989, L 40, s. 1) 3 artik-

lasta asia C-265/00, Campina Melkunie, tuomio 12.2.2004, Kok., s. I-1699, 19 kohta; asetuksen N:o 40/94 7 artiklasta ks. asia C-191/01 P, SMHV v. Wrigley, tuomio 23.10.2003, Kok., s. I-12447, 30 kohta ja asia C-150/02 P, Streamserve v. SMHV, määräys 5.2.2004, Kok., s. I-1461, 24 kohta).

34 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että merkki ”1 000” on tällä tavoin kuvaileva Technopolin rekisteröintihakemuksessa mainittujen tavaroiden osalta, on tarkasteltava, johtuuko tämä arviointi, kuten valittaja väittää, mainitun 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan liian laajasta ja näin ollen virheellisestä tulkinnasta.

35 Tältä osin on tarkasteltava ensiksi valittajan väitettä, jonka mukaan pelkästään merkkien, jotka vastaavat ”tavanomaisia tapoja” kuvata niiden tavaroiden tai palvelujen, joita varten rekisteröintiä on haettu, ominaisuuksia, rekisteröinti voidaan hylätä tämän säännöksen perusteella.

36 Kun tätä väitettä tutkitaan, on otettava asianmukaisesti huomioon asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tavoiteltu päämäärä. Kutakin 7 artiklan 1 kohdassa lueteltua hylkäysperustetta on nimittäin tulkittava sen taustalla oleva yleinen etu huomioon ottaen (ks. mm. yhdistetyt asiat C-456/01 P ja C-457/01 P, Henkel v. SMHV, tuomio 29.4.2004, Kok., s. I-5089, 45 kohta ja asia C-48/09 P, Lego Juris v. SMHV, tuomio 14.9.2010, Kok., s. I-8403, 43 kohta).

37 Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan taustalla olevan yleisen edun mukaista on taata, että niiden tavaroiden tai palvelujen, joita varten merkin rekisteröintiä tavaramerkiksi haetaan, yhtä tai useampaa ominaisuutta kuvaavia merkkejä voivat vapaasti käyttää kaikki talouden toimijat, jotka tarjoavat tällaisia tavaroita tai

palveluja (ks. vastaavasti em. asia SMHV v. Wrigley, tuomion 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

38 Tämän vapaata käyttöä koskevan tavoitteen täyden toteutumisen takaamiseksi unionin tuomioistuin on täsmentänyt, että jotta SMHV voisi hylätä rekisteröintihakemuksen asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan perusteella, ei ole tarpeen, että kyseistä merkkiä todellisuudessa käytetään rekisteröinnin hakemisajankohtana kuvailemiseen. Riittävää on, että mainittua merkkiä voidaan käyttää tällä tavoin (em. asia SMHV v. Wrigley, tuomion 32 kohta; em. asia Campina Melkunie, tuomion 38 kohta ja asia C-80/09 P, Mergel ym. v. SMHV, määräys 5.2.2010, 37 kohta).

39 Unionin tuomioistuin on myös katsonut, ettei tämän hylkäysperusteen soveltamisedellytyksenä ole se, että olisi olemassa konkreettinen, ajankohtainen tai pakottava vapaana pitämisen tarve, ja että on näin ollen merkityksetöntä tuntea niiden kilpailijoiden lukumäärä, joiden intressissä on tai voisi olla käyttää kyseistä merkkiä (yhdistetyt asiat C-108/97 ja C-109/97, Windsurfing Chiemsee, tuomio 4.5.1999, Kok., s. I-2779, 35 kohta ja asia C-363/99, Koninklijke KPN Nederland, tuomio 12.2.2004, Kok., s. I-1619, 58 kohta). On lisäksi merkityksetöntä, että rekisteröintihakemuksessa mainittujen tavaroiden tai palvelujen näiden samojen ominaisuuksien kuvaamiseksi on olemassa muita merkkejä, jotka ovat tavanomaisempia kuin kyseinen merkki (em. asia Koninklijke KPN Nederland, tuomion 57 kohta).

40 Edellä esitetystä seuraa, että asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltaminen ei edellytä, että kyseinen merkki vastaa tavanomaisia kuvailemistapoja. Edellä mainitussa asiassa Procter & Gamble vastaan SMHV annetun tuomion 37 kohtaa, johon valittaja on vedonnut ja jossa käytetään sanamuotoa ”identtinen niiden tavanomaisten tapojen kanssa, joilla kyseessä olevia tavaroita tai palveluita nimitetään tai niiden ominaisuuksia kuvataan”, ei voida näin ollen ymmärtää sillä tavoin, että siinä määritettäisiin edellytys, jonka täyttyessä merkin rekisteröiminen yhteisön tavaramerkiksi evätään.

41 Toiseksi on tutkittava valittajan väite, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 26 ja 27 kohdassa antamat esimerkit ovat hypoteettisia ja jonka mukaan ne eivät ole merkityksellisiä asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamiselle asetettujen edellytysten osalta.

42 Valittaja viittaa muun muassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 26 ja 27 kohdassa esittämiin toteamuksiin siitä, että merkki ”1 000” katsotaan sivujen tai tietojen määrän kuvaukseksi, sekä siitä, että esitteissä ja aikakauslehdissä julkaistaan usein luokitteluja ja kokoelmia, joiden sisältö ilmoitetaan pyörein luvuin.

43 Tältä osin se väittää, että vaikka katsottaisiin, että mainitut tosiseikkoja koskevat toteamukset pitävät paikkansa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi, jonka mukaan tällaiset tosiseikat ovat merkityksellisiä, kun todetaan, että merkki on kuvaileva asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla, on osoitus tämän säännöksen virheellisestä tulkinnasta.

44 Vaikka valittaja ei tosin tällä väitteellä vetoa selvitysaineiston vääristämiseen, se kuitenkin väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, koska valituksenalaisessa tuomiossa noudatettu päättely on epäjohdonmukainen ja perustuu sovelletun säännöksen virheelliseen ymmärtämiseen. Vastoin SMHV:n esittämää unionin tuomioistuin voi näin ollen tutkia mainitun väitteen käsiteltävänä olevan valituksen yhteydessä.

45 Sen kysymyksen osalta, onko valituksenalainen tuomio tällä tavoin epäjohdonmukainen tai onko siinä syyllistytty tällaiseen sovelletun säännöksen virheelliseen ymmärtämiseen, koska mainituissa 26 ja 27 kohdassa esitetyillä toteamuksilla ei ole merkitystä asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamisen kannalta,

on täsmennettävä tämän säännöksen soveltamisalaa muun muassa tämän asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan soveltamisalaan nähden.

46 Kuten edellä tämän tuomion 33 kohdassa on muistutettu, asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetuilta kuvailevilta merkeiltä puuttuu myös tämän asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu erottamiskyky. Käänteisesti merkiltä voi puuttua mainitun 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu erottamiskyky muista syistä kuin sen mahdollisen kuvailevuuden vuoksi (ks. direktiivin 89/104 3 artiklan identtisen säännöksen osalta em. asia Koninklijke KPN Nederland, tuomion 86 kohta ja em. asia Campina Melkunie, tuomion 19 kohta).

47 Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamisalat ovat näin ollen tietyllä tavalla päällekkäisiä (ks. analogisesti em. asia Koninklijke KPN Nederland, tuomion 67 kohta), mutta ensimmäinen näistä säännöksistä eroaa kuitenkin toisesta, koska ensimmäinen säännös kattaa kaikki olosuhteet, joissa merkki ei voi erottaa yrityksen tavaroita tai palveluja muiden yritysten tavaroista tai palveluista.

48 Näin ollen asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan tulkitsemiseksi oikein on varmistettava, että 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa mainittua hylkäysperustetta todellakin sovelletaan vain tässä hylkäysperusteessa nimenomaisesti mainituissa tapauksissa.

49 Nämä tapaukset ovat niitä, joissa merkki, jonka rekisteröintiä tavaramerkiksi haetaan, voi kuvailla niiden tavaroiden tai palvelujen jotain ”ominaisuutta”, joita varten hakemus tehdään. Nimittäin käyttämällä asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa termejä ”laji, laatu, määrä, käyttötarkoitus, arvo tai maantieteellinen alkuperä, tavaroiden valmistusajankohta tai palvelujen suoritusajankohta taikka muu

tavaroiden tai palvelujen ominaisuus” lainsäätäjä on yhtäältä osoittanut, että laji, laatu, määrä, käyttötarkoitus, arvo, maantieteellinen alkuperä ja tavaroiden valmistusajankohta tai palvelujen suoritusajankohta on kaikki katsottava tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksiksi, ja toisaalta tarkentanut, ettei tämä luettelo ole tyhjentävä, joten myös muut tavaroiden tai palvelujen ominaisuudet voidaan ottaa huomioon.

50 Lainsäätäjän valitsema termi ”ominaisuus” korostaa, että mainitussa säännöksessä tarkoitetut merkit ovat vain niitä, joita käytetään niiden tavaroiden tai palvelujen, joita varten rekisteröintiä haetaan, tietyn ominaispiirteen, jonka kohdeyleisö voi helposti tunnistaa, osoittamiseen. Kuten unionin tuomioistuin on jo korostanut, merkin rekisteröinti tulisi evätä asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla vain, jos kohtuudella on odotettavissa, että kohdeyleisö todella katsoo sen kuvailevan jotakin näistä ominaisuuksista (ks. analogisesti direktiivin 89/104 3 artiklan identtisen säännöksen osalta em. asia Windsurfing Chiemsee, tuomion 31 kohta ja em. asia Koninklijke KPN Nederland, tuomion 56 kohta).

51 Näillä tarkennuksilla on erityinen merkitys sellaisten merkkien osalta, jotka koostuvat pelkästään numeroista.

52 On nimittäin niin, että koska tällaiset merkit yleensä samaistetaan lukuihin, niitä voidaan käyttää elinkeinotoiminnassa muun muassa määrän osoittamiseen. Jotta pelkästään numeroista koostuvan merkin rekisteröinti voidaan evätä asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla sillä perusteella, että se kuvaa määrää, on kuitenkin oltava kohtuudella odotettavissa, että kohdeyleisön mielestä näillä numeroilla ilmoitettu määrä luonnehtii niitä tavaroita tai palveluja, joita varten rekisteröintiä haetaan.

53 Kuten valituksenalaisen tuomion 26 kohdasta ja sitä seuraavista kohdista ilmenee, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perusti ratkaisunsa siihen seikkaan, että merkki ”1 000” voi osoittaa rekisteröintihakemuksessa tarkoitettujen tavaroiden sivujen määrää, sekä siihen seikkaan, että näissä tavaroissa julkaistaan usein luokitteluja ja tietojen sekä tehtävien kokoelmia, joiden sisällön kuvaamisessa suositaan ilmaisuja, joihin liittyy pyöreitä lukuja.

54 Ilman, että olisi tarpeen tutkia, voidaanko jokaisen mainitun tekijän perusteella katsoa, että luku 1 000 luonnehtii rekisteröintihakemuksessa tarkoitettuja tavaroita, on todettava, että ainakaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi, jonka mukaan merkki ”1 000” on kuvaileva mainittuihin tavaroihin sisältyvien tehtävien kokoelmien osalta, ei ole yhteensoveltumaton edellä esitettyjen asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamisalaa koskevien tarkennusten kanssa.

55 Kuten valituksenalaisen tuomion 26 ja 27 kohdasta samoin kuin riidanalaisen päätöksen osista, joihin näissä kohdissa viitataan, ilmenee, SMHV:n neljäs valituslautakunta ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesivat, että Technopol oli hakenut merkin ”1 000” rekisteröintiä muun muassa seuraavia tavaroita varten: ”Aikakauslehdet, mukaan lukien aikakauslehdet, jotka sisältävät sanaristikkoja”. Ne totesivat myös, että markkinoilla on useita tämän lajin tavaroita ja että nämä tavarat sisältävät yleensä pyörein luvuin ilmaistun määrän tietoa. Valituslautakunnan riidanalaisen päätöksen 19 kohdassa tekemän arvioinnin, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on olennaisilta osin viitannut valituksenalaisen tuomion 26 ja 27 kohdassa, mukaan tämän lajin julkaisussa esiintyvä merkki ”1 000” katsotaan osoitukseksi siitä, että se sisältää 1 000 sanaristikkoa.

56 Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltaminen tällaisiin tosiasiallisiin olosuhteisiin ei ole osoitus tämän säännöksen virheellisestä tulkinnasta. Nimittäin silloin, kun rekisteröintihakemus koskee erityisesti tavaraluokkaa, jonka sisältöä helposti ja tavanomaisesti kuvataan sen yksiköiden määrällä, on kohtuudella odotettavissa, että kohdeyleisö todella katsoo nyt kyseessä olevan merkin kaltaisen

numeroista koostuvan merkin mainitun määrän kuvaukseksi ja näin ollen näiden tavaroiden yhden ominaisuuden kuvaukseksi.

57 Tästä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on voinut oikeudellista virhettä tekemättä todeta, että merkin ”1 000” rekisteröinti on asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan perusteella evättävä Technopolin rekisteröintihakemuksessa mainittujen tavaroiden osalta.

58 Koska epäjohdonmukaisuutta tai asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan virheellistä ymmärtämistä koskeva väite on näin ollen myös hylättävä, on kolmanneksi tutkittava valittajan väitettä, joka liittyy tämän säännöksen ja mainitun asetuksen 12 artiklan b alakohdan välisen suhteen huomiotta jättämiseen, ja neljänneksi ja viimeiseksi väitettä, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tekemässään arvioinnissa ottanut asianmukaisesti huomioon mainitun 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan taustalla olevaa yleistä etua.

59 Asetuksen N:o 40/94 12 artiklan b alakohdan osalta unionin tuomioistuin on jo todennut, ettei tässä säännöksessä oleva sääntö vaikuta merkittävästi asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan säännökseen sisältyvän säännön tulkintaan (ks. direktiivin 89/104 6 artiklan identtisen säännöksen tulkinnasta yhdistetyt asiat Windsurfing Chiemsee, tuomion 28 kohta).

60 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 32 kohdassa perustellusti todennut, asetuksen N:o 40/94 12 artikla nimittäin koskee yhteisön tavaramerkin vaikutusten rajoituksia, kun taas asetuksen 7 artikla koskee perusteita, joilla merkkien rekisteröinti tavaramerkiksi voidaan evätä.

61 Vastoin sitä, mitä valittaja näyttää esittävän, se seikka, että mainitussa 12 artiklan b alakohdassa varmistetaan, että jokainen talouden toimija voi vapaasti käyttää tavaroiden ja palvelujen ominaisuuksiin liittyviä merkintöjä, ei millään tavoin rajoita mainitun 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamisalaa. Päinvastoin on niin, että mainittu seikka osoittaa, että on tärkeää, että asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädettyä hylkäysperustetta, joka sitä paitsi on ehdoton, sovelletaan todella jokaiseen merkkiin, joka voi kuvata jotain niiden tavaroiden tai palvelujen ominaisuutta, joita varten sen rekisteröintiä tavaramerkiksi haetaan (ks. vastaavasti direktiivin 89/104 6 artiklasta asia C-104/01, Libertel, tuomio 6.5.2003, Kok., s. I-3793, 58 ja 59 kohta sekä asetuksen N:o 40/94 12 artiklasta asia C-64/02 P, SMHV v. Erpo Möbelwerk, tuomio 21.10.2004, Kok., s. I-10031, 45 kohta).

62 Koska asetuksen N:o 40/94 12 artiklan b alakohdassa asetettu sääntö ei näin ollen liity saman asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamiseen, näiden kahden säännöksen väliseen vuorovaikutukseen liittyvä väite on perusteeton.

63 Väite, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tekemässään arvioinnissa ottanut asianmukaisesti huomioon mainitun 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan taustalla olevaa yleistä etua, on myös hylättävä.

64 Vaikka unionin yleisen tuomioistuimen on tosin otettava huomioon tämä yleinen etu, kun se tutkii SMHV:n mainitun 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla tekemiä päätöksiä, ei voida sitä vastoin vaatia, että unionin yleinen tuomioistuin palauttaa mainitun yleisen edun mieliin ja arvioi sitä nimenomaisesti jokaisessa tällaista päätöstä koskevassa tuomiossa.

65 Lisäksi valituksenalaisen tuomion 33 kohdan, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valittajan mukaan jättänyt ottamatta huomioon mainitun yleisen edun, osalta on riittävää todeta, että tässä kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on olennaisilta osin ja asianmukaisesti toistanut nyt annettavan tuomion 39 koh-

dassa mainitun säännön, jonka mukaan muiden merkkien käytettävissä oleminen on merkityksetöntä, kun määritellään, onko kyseinen merkki kuvaileva asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla ja kuuluuko se näin ollen tässä säännöksessä säädetyn ehdottoman hylkäysperusteen alaisuuteen.

66 Koska mikään valittajan ensimmäisen valitusperusteen yhteydessä esittämä väite ei ole perusteltu, tämä valitusperuste on hylättävä.

Toinen valitusperuste, jonka mukaan SMHV ei ole noudattanut aikaisempaa käytäntöään

Asianosaisten lausumat

67 Valittaja muistuttaa, että se mainitsi SMHV:ssa ja sen jälkeen uudelleen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa useita esimerkkejä merkeistä, jotka SMHV on rekisteröinyt tavaramerkeiksi ja joita ei olisi riidanalaisessa päätöksessä mainittujen periaatteiden perusteella voitu rekisteröidä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 33 kohdassa oikeudellisesti virheellisellä tavalla hylännyt tämän väitteen, jonka mukaan SMHV ei ole seurannut aikaisempaa käytäntöään.

68 Valittaja myöntää, että unionin tuomioistuin on vakiintuneessa oikeuskäytännössään katsonut, että hakemusta merkin rekisteröimisestä yhteisön tavaramerkiksi on arvioitava pelkästään voimassa olevan lainsäädännön eikä aikaisemman päätöskäytännön pohjalta, mutta pyytää unionin tuomioistuinta arvioimaan uudelleen tätä oikeuskäytäntöä sen oikeusvaltioperiaatteen valossa, jonka mukaan jokaisen viranomaisen on

sovellettava lainsäädäntöä samalla tavalla kaikissa tapauksissa. Tarve varmistaa johdonmukaisuus ja kohtelun yhdenvertaisuus on erityisen selvää SMHV:n kaltaisessa viranomaisessa, jossa käsitellään hyvin suuria asiamääriä.

69 Valittaja päättelee tästä, että aikaisempaan päätöskäytäntöön voidaan pätevästi vedota ja että SMHV:n on otettava huomioon aikaisempi käytäntönsä ratkaistakseen, olisiko samoissa tai samankaltaisissa tapauksissa päätöksen oltava sama.

70 Valittajan mukaan käsiteltävässä asiassa ei ole otettu huomioon sitä, että SMHV on vakiintuneessa käytännössään katsonut, että merkit, jotka koostuvat julkaisujen sisältöä kuvailevista termeistä, eivät ole kuvailevia asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla, eikä sitä, että SMHV on hyväksynyt numeroista koostuvia merkkejä. Kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tällä tavoin jättänyt katsomatta, että SMHV:n olisi pitänyt ottaa aikaisempi päätöskäytäntönsä huomioon mainitun 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamisen yhteydessä tai viran puolesta tehtävässä tutkimuksessa, joka sen on tehtävä asetuksen N:o 40/94 74 artiklan nojalla, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen.

71 SMHV huomauttaa, että aikaisempi päätöskäytäntö on tosin mainittu sen tutkintaohjeissa mutta että se ei ole oikeudellisesti sitova, kuten unionin tuomioistuin on täsmentänyt.

72 Tämän aikaisempien päätösten sitomattomuuden paikkansapitävyys on selkeää käsiteltävässä asiassa. Aikaisemmat päätökset, joihin valittaja vetosi SMHV:ssa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, sisältävät nimittäin olennaisia eroja käsiteltävään asiaan nähden, koska ne koskevat täysin erilaisia merkkejä ja tuotteita.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

73 Kuten valittaja perustellusti esittää, SMHV:n on käytettävä toimivaltaansa noudattaen unionin oikeuden yleisiä periaatteita, kuten yhdenvertaisen kohtelun ja hyvän hallinnon periaatetta.

74 Kun otetaan huomioon kaksi viimeksi mainittua periaatetta, SMHV:n on rekisteröintiä yhteisön tavaramerkiksi koskevaa hakemusta tutkiessaan otettava huomioon jo tehdyt samanlaisia hakemuksia koskevat päätökset ja pohdittava erityisen huolellisesti sitä, onko tehtävä samanlainen päätös vai ei (ks. analogisesti direktiivin 89/104 3 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdasta yhdistetyt asiat C-39/08 ja C-43/08, Bild digital ja ZVS, määräys 12.2.2009, 17 kohta).

75 Näin tehtäessä yhdenvertaisen kohtelun ja hyvän hallinnon periaatteet on sovitettava yhteen laillisuusperiaatteen kanssa.

76 Näin ollen henkilö, joka hakee merkin rekisteröintiä tavaramerkiksi, ei voi omaksi edukseen vedota toisen hyväksi tapahtuneeseen lainvastaisuuteen identtisen päätöksen saamiseksi (ks. vastaavasti em. yhdistetyt asiat Bild digital ja ZVS, määräyksen 18 kohta).

77 Lisäksi oikeusvarmuuden ja nimenomaan hyvän hallinnon vuoksi jokaisen rekisteröintihakemuksen tutkimisen on oltava tiukkaa ja kattavaa, jotta vältettäisiin tavaramerkkien perusteeton rekisteröinti (em. asia SMHV v. Erpo Möbelwerk, tuomion 45 kohta ja em. asia SMHV v. BORCO-Marken-Import Matthiesen, tuomion 45 kohta). Tutkinta on tehtävä jokaisessa konkreettisessa tapauksessa. Merkin rekisteröinti tavaramerkiksi riippuu nimittäin erityisistä kriteereistä, joita sovelletaan kunkin ta-

pauksen tosiasiallisissa olosuhteissa ja joiden mukaisesti tarkastetaan, että merkki ei kuulu jonkin hylkäysperusteen alaisuuteen (ks. vastaavasti direktiivin 89/104 3 artiklasta asia C-218/01, Henkel, tuomio 12.2.2004, Kok., s. I-1725, 62 kohta).

78 Käsiteltävässä asiassa on osoittautunut, että vastoin sitä, mikä on voinut olla tilanne tiettyjen aikaisempien numeroista koostuvien merkkien rekisteröintiä tavaramerkiksi koskevien hakemusten osalta, käsiteltävää rekisteröintihakemusta koskee, kun otetaan huomioon tavarat, joita varten rekisteröintiä on haettu, ja kohdeyleisön käsitys, yksi asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdassa mainituista hylkäysperusteista.

79 Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on voinut perustellusti todeta valituksenalaisen tuomion 33 kohdassa, että kun otetaan huomioon johtopäätös, johon se oli jo tullut saman tuomion edeltävissä kohdissa ja jonka mukaan merkin ”1 000” rekisteröinti tavaramerkiksi Technopolin hakemuksessa mainittuja tavaroita varten on vastoin asetusta N:o 40/94, valittaja ei voinut tehokkaasti vedota SMHV:n aikaisempiin päätöksiin tämän johtopäätöksen horjuttamiseksi.

80 Edellä esitetystä ilmenee, ettei toista valitusperustetta voida hyväksyä.

81 Koska kumpikin valittajan esittämä valitusperuste on perusteeton, valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

82 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan työjärjestyksen 118 artiklan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska SMHV on vaatinut, että Technopol velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, ja koska Technopol on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Agencja Wydawnicza Technopol sp. z o.o. velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset